

KERESZTURY TIBOR

AZ ÉG SZERELMÉRE

(NOVELLÁK)

KAMASZKORA LEGSZEBB NYARA
(MISKOLC-BLUES 7.)

Későn érő gyerek voltam, vágott bele Dorozsmai a piaci borozóban, pedig nem kérte erre senki, magam is meglepődtem, amikor 1969 fülledt nyarán váratlanul feltámadt az érdeklődés bennem a nők iránt. Nem mondom, hogy a dolognak nem voltak előzményei: a Felszabadítók úti óvodában rendszeresen hasaltam a női budi foglalt fülkéjének ajtaja előtt – pont annyival volt rövidebb a szabványosnál, hogy a kockakő és az ajtó alja közti bő arasznyszeresen befért a fejem. Vállalkozásom mindazonáltal komoly szaktudást s precizitást igényelt, hisz egyáltalán nem volt veszélytelen: ha túltolom a fejem, beszorul a részbe, vagy a bokájánál megjelenő fejtől ijedtében szörnyethal a szükségét végző pajtásnőm, vagy akár az óvó néni, esetleg maga a vasorrú baba, a Málna csoport egészét rettegésben tartó dada. Akcióim során pinát ugyan nem sikerült látnom, de feltétlenül megérte a kockázatot a bokára hulló bugyik színpompás világának sokat ígérő látványa, ami a kukkolással járó zsigeri veszélyérzettel együtt legtöbbször meg bírta duzzasztani a kétcentis pöcörőt.

Aha, szólt közbe Művész a monológba egy öblös ásítást elnyomva.

Az említett év véget nem érő nyári szünetében azonban már komolyra fordult a dolog, folytatta Dorozsmai sokat sejtető arckifejezéssel, nem hagyván kizökkenteni magát. Nemi életem kiteljesedésében nem más, mint Sas Irén játszott főszerepet. Sas Irén volt vagy másfél mázsa – na jó, úgy nyolcvanöt kiló –, az udvar minden szegletét betöltötte vihogása. Jó pár évvel idősebb volt, mint legtöbbszörünk, harmadszor járt másodikba, pont az értelmetlen méretű melléig értem, ha kihúztam magam. Ámbár gyengeelméjű volt, ez a Magyar–Szovjet Barátság tér mezőnyében nem tűnt fel senkinek, tekintve, hogy ez volt az általános állapot. Áhítattal nézett fel rá az udvar mezítlábas, klottgatás férfitársadalma, mert még mi sáskát, szöcskét és gilisztát ettünk, ő a táplálkozási lánc magasabb szintjére jutva pálinkás kenyeret. A nagyanyjától kapta nap mint nap uzsonnára, hogy ne vihogjon már állandó jelleggel, de ő attól csak még jobban vihogott, s nem adott belőle senkinek. Az udvar apraja-nagyja vallásos révülettel nézte, mikor a csöpögő kenyérbe jóízűen beleharapott, holott Vass Béla egyszer fogadásból megette az apja Riga márkájú mopedjéből kiesett vasrugót, máskor pedig egy kislábasnyi porral kevert homokot. Nagy dolog, nem hatott meg senkit, mindnyájunknak Sas Irén uzsonnájából kellett volna egy falat.

Ne segíts, kitalálom: senkinek nem adott. Dorozsmai villámló tekintettel pillantott Művészre, hiszen

ezt az előbb mondta már, majd zavartalanul folytatta tovább.

Azt, hogy hatalmas mellei vagy a pálinkás kenyér okán szerettem bele, ennyi év távlatából ki mondja meg. Csak annyi biztos, az eszéért nem. Az sem tiszta, hogy felhorgadó érzéseimet miért, mi okból viszonozta, mindenesetre egy hirtelen beálló augusztusi szürkületben egyszer csak a két dudája között találtam a fejem. Jobb hely volt, mint az óvodai női véce köve, annyi szent. Óvatosan megmozgattam a présben a fejemet. Hagyta. Még beljebb is húzta, holott már addig sem kaptam levegőt. Menjünk be hozzánk, mondta. A nagyanyám már biztosan berúgott. Megfogta a kezem. Az udvaron megállt az ügymenet. Bögi Aladárnak a tátva maradt szájából folyt a nyála, ahogy követte lépteinket. Mentünk: egy százhusz centis vézna törpe meg egy jó fejjel magasabb, nehéz súlyú dáma, aki az imént elfogyasztott pálinkás kenyértől omladozó házuk küszöbén lépett egy malacot.

Dáma, basszaj... Hacsak az nem, szólt közbe Kis-hofi.

Odabent egyetlen tök sötét szoba, csak lassan szokta meg a szem. Tavalyelőtt kikapcsolták a gecik az áramot, mondta. A földön elgurult, üres pálinkásüvegek. Az asztalon egy csonkig égett gyertya, disznózsír, kettétört műfogsor, legyekkel ellepett lábas, benne többhetes ételmaradék. A sarokban a szoba egyetlen fekhelyén, egy rozszant dikón ké-

tes tisztaságú rongyokba csavarva a nagymama rohadtt. Alig lehetett kibírni a bűdöset. Istenem, hol lesz itt a szex? Sas Irén odanavigált a dikóhoz, ráült a nagyanyja lábára, és várakozóan nézett rám. Pont olyan magas volt ülve, mint én állva, még sose csináltad, kérdezte, és moncsicis pólójából elővette felfoghatatlan méretű melleit. Jó bűdös volt ő is, csak be ne rántsa közéjük a fejemet ismét, mert akkor már biztosan megfulladok. Nem nyomod a nagyanyádat, kérdeztem, hogy teljen az idő, és leplezzem zavarom. Él még egyáltalán? De válasz helyett Sas Irén hirtelen akcióba lendült, és nem ismert kíméletet: kislapát méretű nyelvével a torkomig belenyalt a számba, és forgatta, forgatta hosszú ideig. Közben hátradólt és magára húzott, így immár ketten fetrengtünk az üszkösödő lábú, ájult öregasszonyon. Hát ilyen volna a szex, gondoltam a szájába köhögve, miközben a dikó alól kislisszolt egy patkány a kalyiba nyitva hagyott ajtaján. Szakadt rólam a víz, ezenkívül nem éreztem semmit, megpróbáltam a nadrágon át a puncijához dörgölni a farkam, hát ha attól jobb lesz, de nem. Ebben a pillanatban kinyílt a vénasszony szeme, pár másodpercig üvegesen nézett a semmibe, majd olyan hangon, mint a varjú, felordított: rajtam basztok, a hétszentségeket!?

Nyúl nem szalad olyan gyorsan, ahogy én nyargaltam az ingatlanból kifelé.

*A könyv megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta*

Nemzeti
Kulturális
Alap

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Aduprint Nyomda Kft., 2026-ban
Felelős vezető Tóth Zoltán

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Molnár Eszter Edina
A borító Szilágyi Lenke fotójának
felhasználásával készült
A kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9498
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4793-4